

گزارشی از بخش نوزادان بیمارستان میلاد در تهران

منیرالسادات موسوی

ششم فروردین ماه هشتاد و هفت

بیکاری و بیکار سازی و در نتیجه افزایش روزافزون فقر و فلاکت در جامعه توسط سرمایه و عدم توانایی ادامه زندگی خانوادگی و عدم آشنایی بیشتر خانواده های زحمتکش با روابط اجتماعی و بالا رفتن روز افزون آمار طلاق به علت بیکار شدن نان آور خانواده و بالا رفتن اختلاف خانوادگی و در نتیجه جدایی و وجود زنان صیغه ای که بیشتر به خاطر حفظ جان و فرار از گرسنگی و فقر و فلاکت هر چه بیشتر تن به رابطه نا خواسته با مردان می دهند، نمود خود را به اشکال مختلف نشان می دهد. یکی از موارد این فقر و فلاکت و تن فروشی را می توان در زایشگاه ها و بیمارستان های زنان و زایمان دید. در بیمارستان میلاد تهران که یکی از بزرگ ترین بیمارستان های تهران و ایران است می توان شاهد بود که در طبقه دوم- بخش زنان و زایمان- روزانه تعداد ۳ یا ۴ یا حتی بیشتر نوزاد توسط خانواده ها و زنانی که توانایی نگه داری آنان را ندارند جا گذاشته می شوند. این زنان که پس از زایمان به طریقی بیمارستان را ترک می کنند غالباً زنانی صیغه ای هستند که شوهرانشان به آنان تکلیف کرده اند که به هر طریقی شر نوزاد خود را کم کنند. در روز اول فروردین ۸۷ در بخش نوزادان بیمارستان میلاد مادران ۴ نوزاد خود را رها کرده و بیمارستان را ترک کرده بودند.

برای به دست آوردن آمار نوزادان رها شده، می توان منطقه کرج در تهران و تعداد زیاد بیمارستان های زنان و زایمان آن را در نظر گرفت. آن وقت متوجه خواهیم شد که فقر و فلاکت و وجود زنان صیغه ای و عدم توانایی خانواده ها در نگه داری فرزندان خود چگونه باعث می گردد که هر روز به تعداد این نوزادان رها شده افزوده شود.

منیرالسادات موسوی، کارگر بیمارستان میلاد تهران

۴ فروردین ۸۷

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری (منطقه تهران)